

Sygnatura akt II AKa 31/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSA Maria Wiatr (spr.)

Sędziowie: SA Jarosław Papis

SA Sławomir Wlazło

Protokolant: st. sekr. sąd. Łukasz Szymczyk

przy udziale: H. T., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2015 r.

sprawy

R. L.

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 3 grudnia 2014 r. sygn. akt III K 76/14

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. N. S. – Kancelaria Adwokacka w Ł. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu sprawowaną w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia skazanego od kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji.

Sygn. akt II AKa 31/15

UZASADNIENIE

R. L. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

- I. Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 2 grudnia 1998r. w sprawie o sygn. akt II K 1083/97 za czyn popełniony w dniu 1 lipca 1997 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- II. Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 2 marca 1998r. w sprawie o sygn. akt II K 1085/97 za czyn popełniony w dniu 27 sierpnia 1997 r. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

III. a także - wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 8 czerwca 1999 r. w sprawie o sygn. akt II K 231/99 obejmującym skazania zawarte w wyrokach opisanych w punktach I. i II. niniejszego wyroku łącznego, którym Sąd ten wymierzył karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

a następnie:

IV. Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 17 stycznia 2007 r. w sprawie o sygn. akt II K 191/06 za czyn popełniony w dniu 18 marca 2006 r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany odbywał od dnia 1 sierpnia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2008 r.;

V. Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 1 czerwca 2005 r. w sprawie o sygn. akt II K 460/05 za czyn popełniony w dniu 30 czerwca 2004 r. na karę jednego roku pozbawienia wolności, którą to karę skazany odbył w okresie od dnia 18 stycznia 2006 r. do dnia 18 stycznia 2007 r.;

VI. Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 1 lipca 2010 r. w sprawie o sygn. akt II K 53/10 za dwa czyny popełnione w dniu 12 kwietnia 2009 r. na kary - odpowiednio - 10 miesięcy i 8 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary zostały połączone i wymierzona została kara łączna w wysokości jednego roku pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby pięciu lat (kara ta została następnie zarządzona do wykonania, jej początek ustalony został na dzień 28 października 2015r.);

VII. Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 23 kwietnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt III K 15/12 za czyny popełnione w: styczniu 2010r., październiku 2010 r. oraz - trzykrotnie - w dniu 1 lutego 2011 r. na kary: trzykrotnie - jednego roku pozbawienia wolności, ośmiu miesięcy pozbawienia wolności oraz jednego roku pozbawienia wolności i kary grzywny w wysokości stu stawek dziennych po pięćdziesiąt złotych, które to kary pozbawienia wolności zostały połączone i wymierzona została kara łączna w wymiarze trzech lat pozbawienia wolności, na której poczet zaliczono skazanemu okres od dnia 6 lutego 2011 r. do dnia 23 kwietnia 2012 r.;

VIII. Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 13 czerwca 2014r. w sprawie o sygn. akt II K 427/14 za dwa czyny popełnione w dniu 24 września 2012 r. na kary po sześć miesięcy pozbawienia wolności, które to kary zostały połączone i wymierzona została kara łączna w wysokości dziewięciu miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 3 grudnia 2014 roku w sprawie III K 76/14 orzekł:

1) rozwiązał kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wobec R. L. w punkcie 18. wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 23 kwietnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt III K 15/12 oraz w punkcie 3. wyroku Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 1 lipca 2010 r. w sprawie o sygn. akt II K 53/10;

2) na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk kary pozbawienia wolności wymierzone za zbiegające się przestępstwa: w punkcie 11. wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 23 kwietnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt III K 15/12 oraz w punktach 1. i 2. wyroku Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 1 lipca 2010 r. w sprawie o sygn. akt II K 53/10 połączył i wymierzył R. L. karę łączną roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

3) na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk kary pozbawienia wolności wymierzone za zbiegające się przestępstwa w punktach od 12. do 15. wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 23 kwietnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt III K 15/12 połączył i wymierzył R. L. karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

4) ustalił, że w pozostałym zakresie wyroki opisane w punkcie 1. wyroku łącznego podlegają odrębnemu wykonaniu;

5) na podstawie art. 572 kpk oraz art. 17 § 1 pkt 7 kpk umorzył postępowanie w zakresie dotyczącym wydania wyroku łącznego obejmującego pozostałe skazania objęte wyrokami wymienionymi w części wstępnej wyroku łącznego;

6) na podstawie art. 577 kpk zaliczył R. L. na poczet orzeczonej w punkcie 3. kary łącznej pozbawienia wolności okres od dnia 6 lutego 2011 r. do dnia 23 kwietnia 2012 r.

Ponadto wyrok zawiera rozstrzygnięcia o kosztach obrony z urzędu oraz o kosztach postępowania.

Apelację od powyższego wyroku złożyła obrońca skazanego i zaskarżając go na korzyść skazanego w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzuciła rażąco niewspółmierność kar łącznych pozbawienia wolności wymierzonych skazanemu wskutek nadmiernej ich wysokości i niezastosowania przy łączeniu kar zasady pełnej absorpcji, pomimo istniejących ku temu podstaw, co ostatecznie doprowadziło do wymierzenia skazanemu kar nie odpowiadających im celom i nie uwzględniających ustawowych dyrektyw wymiaru kary.

Podnosząc ten zarzut obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kar łącznych z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji i wymierzenie skazanemu kary łagodniejszej. Wniosła również o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu oświadczając jednocześnie, iż wynagrodzenia w części ani w całości nie otrzymała.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna, a jej podstawowym kierunkiem jest polemika z prawidłowymi ustaleniami sądu I instancji, co do braku podstaw do zastosowania przy orzekaniu obu kar łącznych zasady pełnej absorpcji. Kwestii tej sąd meriti poświęcił obszerny fragment uzasadnienia (k 5-6), a poczynione tam rozważania zasługują na pełną aprobatę Sądu Apelacyjnego i zbędne jest ich ponowne przytaczanie. Lektura środka odwoławczego nie dostarcza natomiast argumentów, które mogłyby te rozważania podważyć. Przeciwnie zauważyć należy, że autorka środka odwoławczego wskazuje te same okoliczności, które sąd I instancji miał na względzie. Chodzi tu o sytuację rodzinną i finansową skazanego. Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika jednoznacznie, że sąd I instancji wziął powyższe okoliczności pod uwagę na korzyść skazanego. Poza uwagą skarżącej pozostały jednak te okoliczności, które nie świadczą o skazanym pozytywnie, a na które zwrócił uwagę sąd meriti. Wszak skazany „przebywając w warunkach izolacji nie wykazuje pożądanej postawy, która byłaby wyrazem krytycznego stosunku do popełnionych przestępstw, dowodząc skruchy i żalu – elementów niezbędnych dla zrozumienia karygodności swego postępowania”. Sąd wskazał także, że skazany deklaruje przynależność do podkultury więziennej i jest „bierny w zakresie podejmowania pracy zarobkowej w warunkach izolacji”.

Na akceptację zasługują także te ustalenia sądu meriti, które pozostały poza uwagą skarżącej, a które odnoszą się do odległości czasowej popełnionych przestępstw, dóbr chronionych prawem, w które godziły, uprzedniej wielokrotnej karalności skazanego, które istotnie świadczą o głębokiej demoralizacji R. L.. Słusznie zatem uznał sąd I instancji, że skazany nie zasługuje na premiowanie go zastosowaniem zasady pełnego pochłonięcia.

Reasumując powyższe rozważania należało uznać, że nie ma powodów do pójścia kierunkiem skargi apelacyjnej.

Wobec tego, że skazany korzystał z pomocy obrońcy z urzędu, a koszty tej pomocy nie zostały opłacone Sąd Apelacyjny zasądził na rzecz obrońcy należne jej wynagrodzenie, zgodne z obowiązującymi w tej kwestii przepisami.

U podstaw zwolnienia skazanego od wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym legły te same przyczyny, które uzasadniały analogiczne rozstrzygnięcie sądu I instancji.